

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

3. Należy zastosować szczególne i odpowiednie środki współpracy między państwami członkowskimi, opierające się na narzędziach przewidzianych konwencją haską.
4. Jednolite formularze wspólnotowe, ułatwiające udzielanie informacji o orzeczeniach przewidujących ochronę, a także przepływ, uznawanie i wykonywanie tych orzeczeń.
5. Jednolity formularz, opracowany na szczeblu Unii Europejskiej w odniesieniu do pełnomocnictwa na wypadek niezdolności do czynności prawnych, w celu zagwarantowania jego skuteczności we wszystkich państwach członkowskich.

B. DZIAŁANIA PRZEWIDZIANE WE WNIOSKU

1. Zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi na podstawie art. 65 Traktatu WE wniosku legislacyjnego w sprawie wzmocnienia współpracy między państwami członkowskimi oraz usprawnienia uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawie ochrony osób pełnoletnich, pełnomocnictw na wypadek niezdolności do czynności prawnych oraz trwałych pełnomocnictw (ang. *lasting powers of attorney*), po zebraniu wystarczających doświadczeń z obowiązywania konwencji haskiej.

Perspektywy konsolidacji pokoju i budowy państwa po zakończeniu konfliktu

P6_TA(2008)0639

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie perspektyw rozwoju dotyczących budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej w regionach po konfliktach zbrojnych (2008/2097(INI))

(2010/C 45 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencje haskie z 1907 r., cztery konwencje genewskie z 1949 r. i protokoły dodatkowe I i II do nich z 1977 r.,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając wszystkie konwencje Narodów Zjednoczonych (ONZ) dotyczące praw człowieka i załączone do nich protokoły dodatkowe,
- uwzględniając Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych z 1966 r. oraz jego dwa fakultatywne protokoły,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych z 1945 r., a zwłaszcza art. 1 i art. 25 w rozdziale VII oraz art. 39 i art. 42,
- uwzględniając Europejską Konwencję Praw Człowieka z 1950 r. i załączone do niej pięć protokołów,
- uwzględniając Deklarację Milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. ustanawiającą milenijne cele rozwoju (MDG) jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/1 z dnia 24 października 2005 r. w sprawie wyników szczytu światowego w 2005 r., a w szczególności jej ust. 138-140 w sprawie obowiązku ochrony ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciwko ludzkości,

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- uwzględniając interwencje ONZ służące utrzymaniu i tworzeniu pokoju w Kongu (1962), Namibii (1988), Salwadorze (1992), Kambodży (1992), Somalii (1992), Jugosławii — Serbii, Chorwacji, Bośni i Hercegowinie (1992-2002), na Haiti (1994), we Wschodniej Sławonii (1995-1998), Kosowie (1999), Sierra Leone (1999), na Timorze Wschodnim (1999), a także misje prowadzone przez Stany Zjednoczone i Wielką Brytanię w Iraku (2003) i misje pod dowództwem NATO ISAF w Afganistanie (2001),
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r. w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej⁽¹⁾, zmienioną ostatnio decyzją nr 1/2006 Rady Ministrów AKP-UE⁽²⁾ (Porozumienie z Kotonu),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus Europejski”, podpisane dnia 20 grudnia 2005 r.⁽³⁾, a w szczególności tematy przekrojowe wymienione w sekcji 3.3: demokrację, dobre rządy, prawa człowieka, prawa dzieci i rdzennych grup ludności, zrównoważone podejście do ochrony środowiska, równouprawnienie płci i HIV/AIDS,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji: „Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej”⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju⁽⁵⁾ (zwany dalej instrumentem na rzecz rozwoju),
- uwzględniając strategiczne partnerstwo Afryka–UE: wspólną strategię Afryka-UE przyjętą na szczycie UE-Afryka w grudniu 2007 r.,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) dotyczące Bałkanów Zachodnich z dnia 19 listopada 2007 r.,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 16 czerwca 2008 r. dotyczące wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 13 listopada 2006 r. w sprawie promowania równouprawnienia i włączenia problematyki płci do zarządzania kryzysowego,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 21 i 22 listopada 2005 r. dotyczące strategii UE na rzecz Afryki,
- uwzględniając ramy polityczne Unii Afrykańskiej w dziedzinie odbudowy i rozwoju w okresie po konfliktach, przyjęte przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej na szczycie w Bandżulu w dniach 25 czerwca — 2 lipca 2006 r.,
- uwzględniając dziesięć zasad prawidłowego międzynarodowego zaangażowania darczyńcy w państwach i sytuacjach niestabilnych wspieranych przez grupę ds. państw w niestabilnej sytuacji Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD i zatwierdzonych na posiedzeniu wysokiego szczebla Komitetu Pomocy Rozwojowej w dniach 3-4 kwietnia 2007 r. w Paryżu,

(1) Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

(2) Dz.U. L 247 z 9.9.2006, s. 22.

(3) Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

(4) Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

(5) Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- uwzględniając reformę sektora bezpieczeństwa i ładu administracyjnego, wytyczne OECD/DAC,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESS) zatwierdzoną przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. w Brukseli,
- uwzględniając definicję rozliczania z przeszłością zawartą w sprawozdaniu Sekretarza Generalnego ONZ z 2004 r. w sprawie rządów prawa i rozliczania z przeszłością w społeczeństwach objętych konfliktem i w sytuacji pokonfliktowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając przyjętą przez Komisję w ramach europejskiego instrumentu na rzecz stabilności pulę środków o wysokości 12 mln EUR w celu wspierania trybunałów ad hoc i inicjatyw rozliczania z przeszłością na całym świecie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 października 2007 r. zatytułowany „Strategie reagowania UE na sytuacje niestabilności — podejmowanie działań w trudnych warunkach na rzecz zrównoważonego rozwoju, stabilności i pokoju” (COM(2007)0643),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie reakcji UE na niestabilną sytuację w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zapobiegania konfliktom COM(2001)0211 oraz program UE na rzecz zapobiegania konfliktom zbrojnym przyjęty przez Radę Europejską w Goeteborgu w dniach 15 i 16 czerwca 2001 r.,
- uwzględniając oświadczenie prezydencji UE do ONZ w sprawie rządów prawa i rozliczania z przeszłością w społeczeństwach objętych konfliktem i w sytuacji pokonfliktowej z 6 października 2004 r.,
- uwzględniając koncepcję UE dotyczącą wsparcia dla rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) zatwierdzoną przez Radę Unii Europejskiej w dniu 11 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 kwietnia 2001 r. zatytułowany „Łączenie pomocy, odbudowy i rozwoju — ocena” (COM(2001)0153),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE nr 3937/07 oraz sprawozdanie z lipca 2007 r. sporządzone przez Komisję Spraw Politycznych tego zgromadzenia w sprawie dobrych rządów, przejrzystości i odpowiedzialności w odniesieniu do wykorzystywania zasobów naturalnych w państwach AKP ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz rezolucję nr 1820 w sprawie przemocy na tle seksualnym wobec ludności cywilnej podczas konfliktów zbrojnych,
- uwzględniając „Konspekt wspólnej strategii UE-Afryka” zatwierdzony na 8. posiedzeniu trojki ministerialnej UE-Afryka w dniu 15 maja 2007 r. w Brukseli,
- uwzględniając art. 177-181 traktatu WE,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju i opinie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0445/2008),

⁽¹⁾ (S/2004/616).

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 460.

⁽³⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 633.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 254 z 26.10.2007, s. 17.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- A. mając na uwadze, że połowa wszystkich krajów, które wychodzą z konfliktów, w ciągu pięciu lat pogrąży się w kolejnym konflikcie oraz że według szacunków 340 mln dotkniętych skrajnym ubóstwem ludzi na świecie żyje w państwach, w których panuje niestabilna sytuacja, a brak wrogich działań nie prowadzi automatycznie do głębokiej i trwałej stabilności oraz zrównoważonego rozwoju,
- B. mając na uwadze, że MCR wyznaczają spójne i określone czasowo cele w zakresie długoterminowego wyeliminowania ubóstwa; mając na uwadze, że do 2010 r. ludność połowy najuboższych krajów na świecie może żyć w krajach znajdujących się w poważnym konflikcie zbrojnym lub narażonych na takie ryzyko ⁽¹⁾,
- C. mając na uwadze, że budowanie stabilnego i trwałego państwa wymaga utworzenia odpowiedzialnych i rozliczanych za zasługi służb cywilnych, które byłyby wolne od politycznych nacisków i korupcji,
- D. mając na uwadze, że przejrzysty, odpowiedzialny i profesjonalny sektor bezpieczeństwa jest podstawą tworzenia warunków sprzyjających pokojowi i rozwojowi,
- E. mając na uwadze, że reforma sektora bezpieczeństwa powinna koncentrować się na tworzeniu skutecznych i prawomocnych służb publicznych, które cechowałaby przejrzystość, odpowiedzialność wobec cywilnych władz i troska o potrzeby publiczne,
- F. mając na uwadze, że rozprzestrzenianie broni strzeleckiej i lekkiej podsyca konflikty i powoduje wzrost przestępczości; mając na uwadze, że w 2006 r. w 75 % ofiarami min przeciwpiechotnych byli cywile ⁽²⁾,
- G. mając na uwadze, że konflikty z użyciem siły, poza katastrofalnym wpływem, jaki wywierają na rozwój praw człowieka, odstrasza również zagranicznych inwestorów, znacznie zmniejszając wzrost, zapobiegając inwestycjom w gospodarkę i podstawowe usługi (niedawno wydane sprawozdanie ⁽³⁾ pokazuje, że konflikty zbrojne spowodowały piętnastoprocentowe straty dla krajowej gospodarki afrykańskiej); mając na uwadze, że prawidłowo funkcjonujący sektor prywatny może umożliwić czerpanie trwałych dochodów przez prawomocny rząd,
- H. mając na uwadze, że długoterminową stabilizację można osiągnąć jedynie poprzez pełne zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron, w tym kobiet i mniejszości, w proces pokojowy, pojednanie narodowe i budowanie państwa,
- I. mając na uwadze, że komisje ds. prawdy i pojednania mogą pomóc społeczeństwom w poradzeniu sobie z przeszłością naznaczoną przemocą na ogromną skalę, ułatwić dialog pomiędzy społecznościami i dawnymi zwaśnionymi stronami konfliktu i przyczynić się do zaprowadzenia sprawiedliwości, zadośćuczynienia i reform, które zmniejszą możliwość wybuchu konfliktu w przyszłości,
- J. mając na uwadze, że ramy instytucjonalne pozwalające na rozwój społeczeństwa obywatelskiego zapewnia swoboda zrzeszania się i wyrażania oraz rozwój wolnych chronionych prawnie środków przekazu,
- K. mając na uwadze, że trwałe i prawidłowo funkcjonujące państwo wymaga też silnego społeczeństwa obywatelskiego, by chronić ludzi przed nadużyciami władzy, a wolna prasa ogranicza samowolę dysponujących nadmierną władzą organów wykonawczych,
- L. mając na uwadze, że należy zachęcać niestabilne państwa do zezwalania organizacjom pozarządowym na działanie nieutrudnione zbędnymi przepisami i procedurami administracyjnymi służącymi rejestracji, które stanowią przeszkodę dla rozwoju prawdziwie skutecznego społeczeństwa obywatelskiego,
- M. mając na uwadze, że przeciętny kraj rozwijający się przyjmuje 260 wizyt darczyńców, a w 2006 r. we wszystkich krajach rozwijających się darczyńcy dokonali 70 tys. transakcji pomocowych, a średni budżet projektu wynosił jedynie 1,7 mln dolarów,

⁽¹⁾ Wnioski Departamentu ds. Rozwoju Międzynarodowego na podstawie prognoz Banku Światowego zawartych w globalnych perspektywach gospodarczych na rok 2006: implikacje gospodarcze przelewów pieniężnych i migracji, Bank Światowy, Waszyngton, 14. 11. 2005 r.

⁽²⁾ Raport Landmine Monitor 2007: w kierunku świata bez min.

⁽³⁾ Bezpieczniejszy świat, Oxfam, sprawozdanie IANSA, październik 2007 r. — Afryka — brakujące miliardy.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- N. mając na uwadze, że przegląd niezależnych ekspertów OECD/DAC na rok 2007 na temat wspólnotowej polityki współpracy na rzecz rozwoju stwierdza, że UE powinna „w sposób bardziej systematyczny wykorzystywać analizy konfliktu, jako część programów i projektów na szczeblu krajowym” w celu „poprawy ich wpływu i zapewnienia, że nie wyrządzają szkód”,
- O. mając na uwadze, że w następstwie komunikatu w sprawie reakcji UE na niestabilną sytuację oraz późniejszych konkluzji Rady i rezolucji Parlamentu, Wspólnota winna przygotować plan wdrożenia w 2009 r. uwzględniający doświadczenie i informacje zdobyte poprzez przypadki pilotażowe i służący jako środek oceny skuteczności różnych instrumentów UE w celu ich optymalizacji w dziedzinie bezpieczeństwa i rozwoju,
- P. mając na uwadze, że oprócz wyznaczenia sześciu krajów pilotażowych (Burundi, Gwinea Bissau, Haiti, Sierra Leone, Timor Wschodni i Jemen) rozmowy między Komisją, Radą, Parlamentem Europejskim i społeczeństwem obywatelskim w ramach działań prowadzonych w następstwie wyżej wymienionego komunikatu w sprawie reakcji UE na niestabilność nie doprowadziły jeszcze do rozpoczęcia konkretnych działań w terenie,
- Q. mając na uwadze obecność i interesy przedsiębiorstw europejskich w strefach objętych konfliktem,
1. popiera koncepcję „obowiązku ochrony” zatwierdzoną przez ONZ w celu wzmocnienia, a nie osłabienia suwerenności państwowej i podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie powinny uważać się za zobowiązane do wypełniania go; podkreśla, że „obowiązek ochrony” należy uznać za środek promowania bezpieczeństwa ludzi; poprzez podkreślenie, że odpowiedzialność za zapobieganie ludobójstwu, zbrodniom wojennym, czystkom etnicznym i zbrodniom przeciwko ludzkości ponosi samo państwo wzmacnia odpowiedzialność każdego rządu za ochronę obywateli; uważa jednak, że jeżeli rząd nie jest w stanie lub nie chce zapewnić takiej ochrony, wtedy odpowiedzialność za podjęcie właściwych kroków staje się odpowiedzialnością zbiorową szeroko pojętej społeczności międzynarodowej; ponadto zwraca uwagę, że kroki te powinny mieć charakter prewencyjny oraz reaktywny i obejmować militarne środki przymusu tylko w razie bezwzględnej konieczności; uznaje tę koncepcję za nowe istotne zastosowanie zasady ochrony bezpieczeństwa osób;
 2. wzywa do wdrożenia oświadczenia Sekretarza Generalnego ONZ Kofiego Annana złożonego w jego sprawozdaniu na Zgromadzenie Ogólne w 2000 r.: „suwerenność państwowa zakłada odpowiedzialność, a główna odpowiedzialność za bezpieczeństwo obywateli spoczywa na państwie; kiedy ludność cierpi poważne krzywdy w wyniku wojny domowej, powstania lub niesprawnie działającego państwa, a dane państwo nie wyraża chęci lub nie jest w stanie zakończyć lub zapobiec tej sytuacji, międzynarodowy obowiązek ochrony przeważa nad zasadą nieinterwencji”;
 3. jest zdania, że można wyodrębnić dwie fazy tworzenia pokoju i budowania państwa: fazę stabilizacyjną, podczas której nacisk kładzie się na bezpieczeństwo, ład i porządek publiczny oraz dostarczanie podstawowych usług; druga faza budowania państwa koncentruje się na zarządzaniu i instytucjach, które je zapewnią, biorąc pod uwagę następujące zastrzeżenia:
 - a) druga faza nie powinna mieć miejsca przed osiągnięciem stabilności w danym państwie, ponieważ instytucje stworzone przed osiągnięciem stabilizacji będą naznaczone charakterem konfliktu, a nie będą zaspokajać potrzeb państwa w zakresie stabilnego i trwałego pokoju,
 - b) podczas fazy budowania państwa istotne jest dążenie do kompromisów w celu spełnienia norm i oczekiwań obywateli danego państwa, a nie zapewnienia zgodności z wartościami sił interwenujących,
 - c) w miarę rozwoju fazy budowania państwa siły interwenujące będą musiały przekazać poszczególne instytucje władzom krajowym; w tym momencie mogą wystąpić potencjalne komplikacje, które należy zaakceptować, pod warunkiem, że ich wystąpienie nie hamuje postępów danego państwa;
 4. podkreśla znaczenie uwzględniania głównych przyczyn konfliktów w dialogu politycznym prowadzonym przez UE z krajami trzecimi, a także w programach współpracy rozwojowej w celu opracowania mechanizmów wczesnego ostrzegania przed brakiem stabilności w państwie przez obserwowanie możliwych sygnałów i wskaźników przemocy w społeczeństwie, takich jak podziały historyczne, konflikty etniczne i плеienne, konflikty religijne, brak równości i ubóstwo; w tym kontekście podkreśla szczególnie konieczność przeznaczania nowych funduszy na adaptację i ochronę środowiska jako środka zapobiegającego powstawaniu konfliktów na tle klimatycznym i środowiskowym;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

5. wzywa Komisję do wyznaczenia kwestii zapobiegania konfliktom jako przekrojowego tematu we współpracy rozwojowej oraz do włączenia wrażliwości na konflikty i analizy konfliktów do istniejących i nowych strategii politycznych, do krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych oraz wszystkich istotnych instrumentów finansowych współpracy zewnętrznej;
6. przypomina, że pokój nie oznacza tylko braku wojny oraz że nie ma pokoju bez sprawiedliwości i ponadto że zaprzestanie wrogich działań nie musi oznaczać zapewnienia bezpieczeństwa dla mężczyzn i kobiet; przypomina również istotną rolę kobiet w zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich oraz w budowaniu pokoju, i podkreśla znaczenie równego uczestnictwa i pełnego zaangażowania kobiet w podjęcie wszelkich wysiłków w celu zachowania i propagowania pokoju i bezpieczeństwa;
7. wyraża zdecydowany pogląd, że należy podjąć wszelkie możliwe kroki, aby zapewnić minimalny standard podstawowych usług tym społecznościom dotkniętym przez konflikt, w szczególności w zakresie dostępu do pożywienia, czystej wody i infrastruktury sanitarnej, leków, opieki zdrowotnej (w tym zdrowia reprodukcyjnego) oraz bezpieczeństwa osobistego; w najbliższym czasie kwestie zrównoważonego rozwoju są drugorzędne w stosunku do dostarczania podstawowych dóbr i usług;
8. jest zdania, że w sytuacjach pokonfliktowych należy skoordynować proces tworzenia pokoju, dostarczania pomocy humanitarnej i realizowania działań na rzecz rozwoju zgodnie z ramami strategicznymi łączenia pomocy, odbudowy i rozwoju w celu zapewnienia spójności sieci bezpieczeństwa i rozwoju;
9. uważa, że należy koniecznie uwzględnić wymiar płci przy zajmowaniu się uchodźcami i osobami przesiedlonymi wewnątrz, w tym przy projektowaniu obozów dla uchodźców;
10. podkreśla konieczność umocnienia koordynacji cywilno-wojskowej; jest zdania, że w sytuacjach pokonfliktowych przejście od bezpieczeństwa zapewnianego przez wojsko do bezpieczeństwa cywilnego musi nastąpić możliwie jak najwcześniej, a krajowe i regionalne odpowiednio wyszkolone siły policji obywatelskiej powinny uzupełniać, a w końcu zastąpić siły międzynarodowe przy priorytetowym traktowaniu sprawiedliwości w zastosowaniu zasady praworządności i procedur administracyjnych wobec wszystkich grup zaangażowanych w konflikt;
11. podkreśla potrzebę wprowadzenia równowagi pomiędzy cywilnymi i wojskowymi elementami pomocy na rzecz rozwoju celem zagwarantowania funkcjonowania podstawowej infrastruktury i usług rządowych bez bagatelizowania wymogów dotyczących odbudowy, odnowy i ponownego wszczęcia procesów demokratycznych i gospodarczych;
12. wzywa do rozpowszechniania praw człowieka poprzez szkolenia w zakresie praw człowieka dla żołnierzy i policjantów (w tym kampanii na rzecz praw obywatelskich i praw człowieka dla zaangażowanych grup ludności), prowadzenia szkoleń w centrach szkoleniowych kształcących w zakresie norm międzynarodowych dotyczących policji i policji wojskowej oraz stworzenia kodeksu postępowania dla pracowników w sektorze bezpieczeństwa, wyznaczającego zakres odpowiedzialności policji i wojska, utworzenia stanowiska rzecznika praw człowieka i komisji ds. praw człowieka, a także szkoleń w dziedzinie praw człowieka dla władz regionalnych i urzędników państwowych;
13. podkreśla podstawową potrzebę kontynuowania rozwoju potencjału wojskowego w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO), tak aby Unia Europejska i jej państwa członkowskie mogły w większym stopniu przyczynić się do stabilizacji i rozwoju społeczeństw po zakończeniu konfliktów;
14. uważa za niezmiernie ważne, by przyczynami niestabilności i problemami społeczeństw po zakończeniu konfliktów zajmować się przy użyciu połączonych środków cywilnych i wojskowych; zauważa, że bez gwarancji bezpieczeństwa ze strony sił pokojowych działających na miejscu ogólnie nie można spełnić podstawowych warunków wstępnych w odniesieniu do stabilności w społeczeństwach dotkniętych konfliktem (tzn. zapewnić bezpieczeństwo osób i ich własności);

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

15. podkreśla znaczenie reformy sektora bezpieczeństwa oraz procesów rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (SSR/DDR) jako kluczowych czynników zapewniających długotrwały pokój i trwały rozwój; wzywa Radę i Komisję do szybszego wdrażania w terenie ram politycznych UE dla SSR i wspólnej koncepcji UE dotyczącej DDR w celu zwiększenia wagi, spójności i skuteczności działań UE w tych dziedzinach; wzywa do zwiększenia wspólnotowego finansowania SSR/DDR, ze szczególnym uwzględnieniem tych krajów, w których UE rozmieściła już misje europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony; wzywa, by wszelkie działania finansowane przez Wspólnotę w ramach SSR/DDR i wspierające operacje EPBiO w sytuacji konfliktu lub po jego ustaniu były możliwie jak najszybciej uwzględniane w trakcie planowania tych operacji, tzn. podczas fazy wywiadowczej lub podczas rozwijania koncepcji zarządzania kryzysowego/koncepcji operacyjnych;
16. podkreśla, że reforma sektora bezpieczeństwa (SSR) może stanowić skuteczne narzędzie wzmocnienia dyplomacji i obronności przy jednoczesnym zmniejszeniu długoterminowych zagrożeń dla bezpieczeństwa przez pomoc w tworzeniu stabilnych, dostatnich i pokojowych społeczeństw; reforma sektora bezpieczeństwa musi obejmować ponowne utworzenie lub zreformowanie instytucji i kluczowych stanowisk ministerialnych nadzorujących bezpieczeństwo państwa, któremu niesiona jest pomoc, i jego ludności;
17. zwraca się do UE, by przy wspieraniu powojennej reformy sektora bezpieczeństwa (SSR) uwzględniono perspektywę równości płci poprzez zapewnienie szkoleń w tym zakresie oraz ekspertyzę dotyczącą konstytucji, wyborów, policji i wymiaru sprawiedliwości;
18. uważa, że byli przywódcy bojowników muszą bezwzględnie zaprzestać stosowania przemocy przed włączeniem ich do formalnych struktur instytucjonalnych sprzyjających podziałowi władzy przy jednoczesnym zagwarantowaniu, że obywatele i zainteresowane strony będą aktywnie informowani i włączani do wszelkich debat na temat ustaleń dotyczących podziału władzy;
19. podkreśla znaczenie przyjęcia perspektywy równości płci przy negocjowaniu i wdrażaniu porozumień pokojowych, by promować konstytucyjną ochronę praw kobiet;
20. ze względu na fakt, że ogromna większość ofiar konfliktów zbrojnych ginie wskutek użycia broni strzeleckiej i lekkiej (SALW) wzywa Radę i Komisję do natychmiastowej reakcji na decyzję Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie kompetencji Wspólnoty w walce z rozprzestrzenianiem się broni strzeleckiej i broni lekkiej⁽¹⁾ poprzez przyspieszenie wdrożenia europejskiej strategii walki z nielegalnym gromadzeniem i handlem bronią strzelecką i bronią lekką oraz amunicją do niej, a także poprzez usprawnienie planowania finansowania z funduszy Wspólnoty — a mianowicie z Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz instrumentu na rzecz stabilności — programów w terenie powiązanych z bronią strzelecką i bronią lekką; domaga się, aby w stosownych przypadkach wielostronne i regionalne instytucje finansowe podjęły środki w celu utworzenia programów dotyczących broni ręcznej i broni lekkiej w ramach działań rekonstrukcyjnych i odnowieniowych w obszarach pokonfliktowych w celu skonsolidowania kwestii sprawowania rządów, wzmocnienia legislacji oraz poprawy zdolności operacyjnej organów ścigania w zakresie broni ręcznej i broni lekkiej; wzywa Radę i Komisję do dalszego wspierania sporządzenia międzynarodowego traktatu o handlu bronią prawnie wiążącego we wszystkich kontekstach dwu- i wielostronnych;
21. uważa, że kwestią pierwszoplanową musi być dobrowolny powrót uchodźców i osób przesiedlonych wewnętrznie przy jednoczesnym zapewnieniu im bezpieczeństwa realnych środków do życia, zwłaszcza poprzez dostarczenie działających usług zdrowotnych i edukacyjnych (łącznie z kampaniami na rzecz likwidacji analfabetyzmu wśród kobiet) oraz możliwości zatrudnienia, oraz że należy tego dokonać poprzez dialog między grupami, edukację pokojową, przy poparciu ze strony środowiska międzynarodowego, poprzez zmniejszanie uprzedzeń, szkolenia dotyczące różnorodności, udział byłych kombatanów w społeczności, procedury rozwiązywania roszczeń do ziemi oraz pomoc w radzeniu sobie z traumatycznymi przeżyciami; pod warunkiem zgodności profilu etnicznego lub religijnego, przesiedleńcy wewnętrzni powinni zostać rozprowadzeni po kraju i osiedlić się ponownie we wsiach lub miastach, z których pochodzą, a nie pozostać w dużych skupiskach, co może doprowadzić do wybuchu konfliktu lub przemocy;
22. zwraca uwagę na konieczność ukończenia oraz ponownego podjęcia edukacji i szkoleń przez kobiety po zakończeniu konfliktu zbrojnego; uważa, że w związku z tym należy aktywnie propagować ponowne podjęcie kształcenia w czasie odbudowy państwa;

(¹) Sprawa C-91/05, Komisja przeciwko Radzie.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

23. zdecydowanie podkreśla konieczność konsultowania i wspierania lokalnych organizacji kobiecych oraz międzynarodowych sieci kobiet na rzecz pokoju; zaleca zapewnienie wsparcia politycznego i finansowego, szkoleń, pomocy w zakresie budowania potencjału i technicznej, w tym w odniesieniu do negocjacji pokojowych i rozwiązywania konfliktów bez użycia przemocy;
24. stoi na stanowisku, że na państwach członkowskich spoczywa moralny obowiązek udzielenia schronienia uchodźcom uciekającym z obszarów objętych konfliktem; uważa, że obowiązek ten można spełnić jedynie poprzez podział obciążeń pomiędzy państwa członkowskie; uważa dalej, że państwa członkowskie winny aktywnie udzielać pomocy uchodźcom pragnącym powrócić do kraju ich pochodzenia po zakończeniu konfliktu zbrojnego;
25. potwierdza podstawowe znaczenie sprawiedliwej polityki migracyjnej wobec krajów rozwijających się; zaznacza, że migrację można zmienić w konstruktywną siłę w procesie rozwoju, zwłaszcza poprzez przekazywanie środków wysyłanych przez migrantów zamieszkujących w UE, zahamowanie odpływu wykwalifikowanych pracowników, ułatwianie migracji powrotnej oraz zapobieganie handlowi ludźmi;
26. podkreśla, że należy podjąć działania promujące łączenie rodzin, ponowną integrację dzieci dotkniętych przez konflikt zbrojny oraz gwarantujące dostęp do programów edukacyjnych, szkoleń zawodowych i pomocy psychologicznej, przy uwzględnieniu specyficznych potrzeb dziewczynek;
27. wzywa do skutecznego wdrożenia propozycji Komisji w sprawie rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) byłych uczestników walk; łącznie z ich reintegracją ze społeczeństwem cywilnym poprzez dostarczenie żywności, namiotów, koców, pomocy medycznej oraz odzieży cywilnej; transportem byłych żołnierzy do miejsca pochodzenia lub wybranej docelowej lokalizacji; wspieraniem programów emerytalnych dla urzędników politycznych i wojskowych, przekwaterowywaniem byłych żołnierzy oraz systemami wsparcia wynagrodzeń; zajęciami w dziedzinie kształcenia cywilnego dla byłych żołnierzy oraz programami odnowy psychicznej dla byłych uczestników walk, w których zarezerwowano dodatkowe środki na systemy zatrudnienia oraz programy tworzenia miejsc pracy;
28. zaznacza, że programy rozbrojenia, demobilizacji i reintegracji (DDR) powinny zawierać szczegółowe przepisy dotyczące byłych kombatantów-kobiet;
29. podkreśla, że zwalczanie zjawiska dzieci-żołnierzy i dziewczynek zwerbowanych do sił zbrojnych i wykorzystywanych seksualnie łączy się z walką o poprawę codziennego życia kobiet żyjących w regionach będących w fazie budowania pokoju i odbudowy kraju po konfliktach zbrojnych;
30. jest zdania, że rozbrojenie, demobilizacja i reintegracja (DDR) powinny również mieć na celu rozwój społeczny i gospodarczy oraz oferować programy wsparcia finansowego pozwalające na zaspokojenie najbardziej palących potrzeb;
31. uważa, że lokalne poczucie odpowiedzialności za proces odbudowy pokoju jest kluczowym czynnikiem gwarantującym długofalową stabilizację;
32. uważa, że międzynarodowi darczyńcy powinni brać pod uwagę sytuację regionalną i lokalną w momencie opracowywania strategii odbudowy na rzecz stabilizacji i demokracji, wykorzystując doświadczenie nabyte podczas wspierania rozwoju gospodarczego w społeczeństwach w sytuacji po konflikcie;
33. podkreśla, że właściwa strategia pojednania powinna mieć na uwadze rolę odgrywaną przez kobiety w procesie umacniania pokoju oraz podkreśla, że w programach na rzecz pojednania należy uwzględnić szczególnie problemy dziewcząt i chłopców dotkniętych przez konflikty zbrojne;
34. jest przekonany, że legitymację państwową można budować jedynie poprzez dobre i skuteczne rządy; podkreśla, że instytucje, procesy wyborcze, rejestracja wyborców i listy wyborcze, mechanizmy identyfikacji wyborców i mechanizmy przeciwdziałania korupcji muszą być jak najbardziej przejrzyste i rozliczane, ponieważ są warunkiem wstępnym ochrony praworządności, praw człowieka, instytucji demokratycznych i godności obywateli, jak również rozwoju gospodarczego, inwestycji i handlu;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

35. uważa, że czynniki takie jak praworządność, zdrowy pieniądź, wolny rynek, skuteczna i kompetentna administracja publiczna, niezależna władza sądownicza, prawodawcza i wykonawcza wolna od korupcji stanowią środki, za pomocą których jednostki i wspólnoty mogą, wykazawszy się przedsiębiorczością i inicjatywą, prawdziwie pomnażać bogactwo swoich narodów;
36. domaga się utworzenia punktów kompleksowej obsługi inwestycyjnej wspierających priorytetowe sektory, które mogą przyciągnąć bezpośrednie inwestycje zagraniczne, tworzenia miejsc pracy poza tradycyjnymi sektorami rolniczymi poprzez wspieranie opracowywania kodeksów liberalnych inwestycji oraz tworzenia zwolnionych od podatku stref przemysłowych;
37. wzywa Komisję do utworzenia jednostki deregulacyjnej, która może udzielać krajom, w których zakończył się konflikt, co do sposobu zorganizowania infrastruktury gospodarczej w celu zlikwidowania mechanizmów kontroli biurokratycznej, które hamują lub opóźniają tworzenie małych przedsiębiorstw, otwieranie kont bankowych, rejestrację gruntów i przedsiębiorstw; obniżenie liczby operacji z użyciem kapitału podwyższonego ryzyka w możliwie największym stopniu oraz stosowanie ulg podatkowych na tworzenie przedsiębiorstw, zwłaszcza poprzez programy wspierania budżetu;
38. uważa za istotne, by włączyć kobiety w działania gospodarcze w społeczeństwach powojennych, aby wesprzeć ich pozycję społeczno-gospodarczą i zdolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz podkreśliła pozytywną rolę mikrokredytów w tym zakresie;
39. jest głęboko przekonany, że lokalne poczucie odpowiedzialności za współpracę rozwojową z UE może zostać wzmocnione poprzez zaangażowanie ze strony parlamentów krajowych, obopólną interakcję i budowanie potencjału pomiędzy Parlamentem Europejskim oraz parlamentami krajów partnerskich, łącznie z systemami wsparcia informatycznego, możliwościami technicznymi stworzenia nowoczesnego rejestru wyborców, wystawianiem dowodów tożsamości tam, gdzie brak świadectw urodzenia oraz innych dokumentów potwierdzających obywatelstwo;
40. podkreśla konieczność udzielenia pomocy władzom lokalnym poprzez zapewnianie odpowiednich szkoleń i dzielenie doświadczeń. przypomina w związku z tym zaangażowanie Parlamentu Europejskiego w krzewienie zasad i praktyk demokracji parlamentarnej;
41. podkreśla, że należy wesprzeć udział kobiet w wyborach w krajach wychodzących z działań wojennych, poprzez specjalne programy oraz proporcjonalną reprezentację na wszystkich szczeblach;
42. podkreśla znaczenie niezależnego nadzorowania przejrzystości i odpowiedzialności w wykorzystywaniu zasobów, co może odegrać ważną rolę w sytuacji po zakończeniu konfliktu, gdy zasoby te zostaną wykorzystane do odbudowy państwa, kładzie również nacisk na znaczenie walki ze wszelkimi formami marnotrawstwa, defraudacji i korupcji poprzez stosowanie właściwych mechanizmów antykorupcyjnych, przy czujnym wsparciu ze strony społeczeństwa obywatelskiego;
43. podkreśla konieczność przyspieszenia wdrażania Konwencji ONZ przeciwko korupcji w celu zapobieżenia finansowemu zasilaniu konfliktów z nielegalnych źródeł oraz burzeniu stabilizacji w sytuacjach pokonfliktowych, ponieważ korupcja niszczy skuteczność instytucji, podwyższa poziom marginalizacji społecznej, wypacza proces podejmowania decyzji oraz zakłóca świadczenie podstawowych usług;
44. podkreśla, że warunkiem wstępnym odnoszącej sukcesy polityki rozwoju jest wsparcie dla społeczności lokalnych, rodzin, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji kobiet, organizacji udzielających mikrokredytów i sieci lokalnych; dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielenia politycznego i finansowego wsparcia dla lokalnych podmiotów zaangażowanych w odbudowę pokoju i obronę praw człowieka, w tym w okresie kryzysu, w szczególności poprzez instrument stabilności UE i jego element dotyczący reakcji na sytuacje kryzysowe;
45. podkreśla, że w sytuacjach po zakończeniu konfliktu, konieczne jest dokonanie rejestracji praw własności gruntów oraz uregulowanie własności gruntów zgodnie z międzynarodowym prawem w dziedzinie praw człowieka w celu uniknięcia nielegalnego przywłaszczenia sobie gruntów przez rządy, przedsiębiorstwa prywatne lub elity rządzące, niejednokrotnie kosztem najbiedniejszych i najsłabszych, łącznie z osobami powracającymi i osobami przesiedlonymi wewnątrz; podkreśla dodatkowo, że należy podjąć wysiłki zmierzające do wzmocnienia sądów, aby umożliwić im skuteczniejsze egzekwowanie prawa dotyczącego własności i prawa handlowego, zwłaszcza w krajach, w których kobiety mają niższy status prawny lub nie posiadają podstawowych praw własności;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

46. ponownie przypomina o swoim zaangażowaniu w ochronę praw kobiet i dzieci w sytuacjach po zakończeniu konfliktów z nadrzędnym celem, jakim jest podjęcie koniecznych środków na rzecz równouprawnienia kobiet – co stanowi niezbędny wymóg, aby osiągnąć trwały pokój i stabilizację;
47. uważa, że wiele krajów rozwijających się posiada podstawowe zasoby naturalne pozwalające na ich rozwój, jednak niewłaściwe zarządzanie oraz korupcja związana z zasobami naturalnymi, takimi jak ropa, woda, drewno oraz diamenty mogą doprowadzić do odnowienia konfliktu; potępia udział różnych podmiotów (lokalnych, regionalnych, międzynarodowych i ponadnarodowych) w sprzeniewieraniu i eksploataowaniu tych zasobów; wzywa państwa członkowskie do promowania i wspierania właściwego zarządzania wszystkimi zasobami naturalnymi oraz do podjęcia działań mających na celu zwalczanie eksploatacji i przemytu, w szczególności w obszarach, w których przyczyniają się one do wybuchu, nasilenia lub kontynuacji konfliktów zbrojnych;
48. dostrzega osiągnięcia procesu Kimberley oraz inicjatywy na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym, a także egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa oraz wzywa do ich wzmocnienia oraz skuteczniejszego wdrażania i egzekwowania;
49. ponownie zwraca uwagę na wnioski zawarte w księdze w sprawie zmian klimatycznych i bezpieczeństwa międzynarodowego, przedstawionej Radzie Europejskiej przez Wysokiego Przedstawiciela UE i Komisji Europejskiej ⁽¹⁾ 14 marca 2008 r., ostrzegającej przed tym, że zmiany klimatyczne zagrażają zbyt dużym obciążeniem dla państw i regionów świata, które już teraz są narażone i podatne na konflikty, powodując powstanie nowych fal imigrantów oraz zwiększając ryzyko dla bezpieczeństwa UE; nalega, by w swoich staraniach na rzecz budowania pokoju Komisja wzięła pod uwagę rozważania dotyczące zmian klimatu;
50. uważa, że podstawowe znaczenie ma sprawiedliwość dla ofiar konfliktów oraz że lepszym rozwiązaniem może być przekazanie odpowiedzialności za krajowe procesy sądowe oraz skazanie sprawców sądom krajowym, a nie międzynarodowym trybunałom zbrodni wojennych, pod warunkiem, że system sądowiczy funkcjonuje właściwie, jest niezależny i bezstronny; w związku z tym proponuje — w sytuacji po zakończeniu konfliktu — zbadanie możliwości stworzenia wykazu przypadków naruszania praw człowieka, jakie miały miejsce w trakcie trwania konfliktu;
51. wzywa do wzmocnienia systemów sądowiczych poprzez szkolenie sędziów, prokuratorów generalnych, konferencje na temat reformy sądownictwa, niezależne systemy powoływania sędziów, właściwe wynagrodzenia dla pracowników wymiaru sprawiedliwości, zapewnienie sądom sprzętu, poprawa administracji sądowej, przechowywania dokumentacji, gospodarowania środkami finansowymi oraz zarządzania personelem, a także nabycie nowoczesnej technologii, w tym komputerów w celu umożliwienia śledzenia przebiegu spraw sądowych;
52. wzywa do udzielenia pomocy prawnej najsłabszym grupom ludności, mniejszościom etnicznym, chłopom bez ziemi oraz innym zmarginalizowanym grupom, a także do szkolenia asystentów prawników w celu rozszerzenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości zapewnionego przez doświadczone organizacje pozarządowe;
53. uważa za istotne by położyć kres bezkarności zbrodni związanych z kwestią płci oraz by wyłączyć te zbrodnie, o ile to możliwe z przepisów dotyczących amnestii i zagwarantować wszystkim ofiarom przemocy seksualnej, w szczególności kobietom i dziewczętom równą ochronę prawną i równy dostęp do organów wymiaru sprawiedliwości; biorąc pod uwagę trudności w uzyskaniu dostępu do wymiaru sprawiedliwości, jakie napotykają kobiety i dzieci w wielu społeczeństwach, należy w stosownych przypadkach zastosować specjalne rozwiązania w tym względzie;
54. podkreśla potrzebę zagwarantowania kobietom, które ucierpiały z powodu przemocy seksualnej pełnego dostępu do służby zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz do programów uwrażliwiania mające na celu niesienie wsparcia tym kobietom w zakresie zwalczania stygmatów;
55. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820, w szczególności uznanie, że przemoc seksualna stanowi zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego;
56. podkreśla znaczenie uwzględnienia szczególnych potrzeb dzieci, a zwłaszcza dziewcząt, w sytuacjach po zakończeniu konfliktu, szczególnie jeżeli chodzi ich kształcenie;

(1) S113/08.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

57. pochwała wzajemne relacje UE i Międzynarodowego Trybunału Karnego(MTK); podkreśla, że wsparcie UE ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia mandatu MTK; uważa za konieczne podpisanie i ratyfikację Statutu Rzymskiego MTK przez wszystkie państwa, aby system MTK stał się bardziej funkcjonalny, spójny i trwały; wzywa UE i państwa Unii Afrykańskiej do bezzwłocznej i spójnej realizacji wszystkich nakazów aresztowania wydanych przez MTK we wszystkich sytuacjach konfliktowych;

58. wzywa państwa członkowskie do dalszego zwalczania bezkarności, co jest najskuteczniejszą metodą przeciwdziałania łamaniu praw człowieka w przyszłości, w tym poprzez wspieranie działalności międzynarodowo utworzonych trybunałów;

59. podkreśla, że trwały pokój pod wieloma względami zależy od zaangażowania społeczeństwa w proces pokojowy i wzięcia za niego odpowiedzialności (a proces ten jest prawowity i może zakończyć się sukcesem jedynie wówczas, jeżeli na równych prawach biorą w nim udział kobiety, pełniące ważną rolę społeczną, mające decydujące znaczenie przy produkcji żywności oraz zaopatrzeniu rodziny, szczególnie w krajach rozwijających się); mając na uwadze fakt, że kobiety i dzieci stanowią 80 % uchodźców, apeluje o szczególne wsparcie dla kobiet oraz uznanie ich za bardzo ważne podmioty wspierające pokój i stabilność, a także podkreśla, że, że rola społeczności międzynarodowej we wspieraniu sieci społeczeństwa obywatelskiego łączących inicjatywy lokalne, krajowe i międzynarodowe ma podstawowe znaczenie w procesie odbudowy pokoju;

60. wzywa do stworzenia stałych komisji pokoju, w skład których wejdą wpływowi członkowie wszystkich zważających stron w celu udaremnienia wybuchów przemocy na dużą skalę;

61. uważa, że odpowiednie organizacje społeczeństwa obywatelskiego mogą zostać wykorzystane w celu ułatwienia dialogu pomiędzy zważającymi grupami, jeżeli połączy się to ze szkoleniami na temat pokojowego rozwiązywania konfliktów i edukacją pokojową; wspiera stwarzanie możliwości dialogu poprzez organizowanie konferencji krajowych, dyskusje przy okrągłym stole pomiędzy zważającymi stronami, spotkania kontaktowe w małych grupach najniższego szczebla, szkolenia w zakresie mediacji dla lokalnych organizacji pozarządowych oraz starszyny wspólnotowej, a także przywódców tradycyjnych instytucji;

62. wzywa państwa członkowskie realizujące projekty rozwojowe, aby w pierwszej kolejności wybrały spośród siebie lidera, który usprawni mechanizmy sprawozdawcze (nawet jeżeli fundusze na realizację projektu pochodzą z innego państwa członkowskiego), w celu osiągnięcia koordynacji i spójności w zakresie darczyńców, łącznie z opracowaniem standardów dotyczących wymogów ujawniania informacji w odniesieniu do parlamentów krajowych, władz lokalnych oraz organizacji międzynarodowych;

63. uważa za konieczne promowanie zwiększonego udziału i obecności kobiet w mediach i platformach opinii publicznej, za pośrednictwem których kobiety mogą wyrażać swoją opinię;

64. przypomina, że rejestracja narodzin jest podstawowym prawem człowieka i obywatela; podkreśla, że rejestracja narodzin ma zasadnicze znaczenie, zwłaszcza podczas konfliktów zbrojnych i zaraz po nich, ponieważ pomaga chronić dzieci przed łamaniem ich praw; rejestracja narodzin musi zatem zostać potraktowana jako podstawowe zagadnienie związane z rozwojem;

65. podkreśla potrzebę podejścia uwzględniającego sytuację konfliktu w całym cyklu planowania, wdrażania, nadzoru i oceny programów rozwoju w celu zmaksymalizowania pozytywnego i zminimalizowania negatywnego wpływu tych programów na dynamikę konfliktu; podkreśla znaczenie prowadzenia systematycznej analizy konfliktu oraz rozumienia czynników napędzających konflikty; uważa, że wprowadzenie wzorców jest przydatnym narzędziem dla oceny wpływu współpracy na rzecz rozwoju;

66. wzywa państwa sąsiadujące ze strefami konfliktu do aktywnego zaangażowania w plan rozwoju i odbudowy po zakończeniu konfliktu wspólnie ze społecznością międzynarodową;

67. wzywa Radę i Komisję, by zajmując się sytuacją każdego kraju, przyjmowały podejście regionalne;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

68. zamierza nadal aktywnie uczestniczyć w pracach organizowanych przez Komisję w ramach działań prowadzonych w związku z jej wyżej wymienionym komunikatem w sprawie reakcji UE na sytuacje niestabilne; zwraca uwagę Rady i Komisji na fakt, że od tej chwili należy dopilnować, by te prowadzone w zbyt wolnym tempie prace doprowadziły szybko do konkretnych działań w terenie w tak istotnych obszarach jak opieka zdrowotna i edukacja, a także wzywa Komisję do pełnego informowania Parlamentu o dalszych podjętych krokach w odniesieniu do wyników badań przypadków poszczególnych krajów, w szczególności jeśli chodzi o wykorzystanie tych konkluzji w określaniu i układaniu kolejnych działań;
69. uważa, że konieczne jest, by wszystkie delegacje Komisji Europejskiej w krajach trzecich posiadały punkt koordynacji ds. kwestii równości płci dysponujący odpowiednimi uprawnieniami, umiejętnościami i zasobami;
70. podkreśla, że pilnie potrzebne jest, by ludność państw niestabilnych mogła stwierdzić postępy w rozwoju własnej sytuacji i sytuacji ich kraju, zachęca w związku z tym Radę i Komisję do eksponowania działań prowadzonych w terenie;
71. popiera program UE dotyczący zapobiegania konfliktom z użyciem siły oraz środki na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju przewidziane w planie działań UE na rok 2009, a także nalega, by Komisja nadała priorytetowe znaczenie wdrożeniu środków związanych z budowaniem pokoju;
72. podkreśla znaczenie budowania potencjału pracowników WE w zakresie wdrażania uwzględniającego sytuację konfliktu programowania poprzez specjalistyczną pomoc, w szczególności poprzez opracowanie dla zainteresowanych pracowników krótkiego i dopasowanego do potrzeb poradnika uwrażliwiającego na sytuację konfliktu w oparciu o systemy oceny oddziaływania w sytuacji pokoju i konfliktu oraz bazę danych na temat uwrażliwienia na sytuację konfliktu;
73. jest zdania, że aby skutecznie sprostać wyzwaniom okresu przejściowego następującego po zakończeniu konfliktu, należy zapewnić punktualne, elastyczne i przewidywalne interwencje;
74. podkreśla, że wszystkie misje UE (w tym grupy medycyjnne i negocjacyjne, siły policyjne i pokojowe etc.) powinny obejmować doradców ds. równości płci, szkolenia w tym zakresie oraz co najmniej 40 % kobiet na wszystkich szczeblach, w tym na najwyższych;
75. wzywa Komisję do przeprowadzenia badania na temat uwzględniania kwestii płci w misjach zewnętrznych UE;
76. zaznacza konieczność uwzględnienia perspektywy równości płci w badaniach nad pokojem, zapobieganiu konfliktom i rozwiązywaniu ich, operacjach pokojowych, odbudowie i odnowie powojennej, narzędziach finansowych, krajowych/regionalnych strategiach oraz w planowaniu wszelkich interwencji zewnętrznych;
77. popiera urząd specjalnych przedstawicieli UE jako główne narzędzie służące wsparciu mediacji w zakresie porozumień politycznych oraz promowaniu trwałej stabilizacji politycznej w społeczeństwach po zakończeniu konfliktów;
78. zachęca UE do wzmocnienia wzorcowych praktyk w kwestiach, które wymagają szerokiej współpracy między podmiotami politycznymi, wojskowymi, humanitarnymi i na rzecz rozwoju w zakresie zapobiegania konfliktom, mediacji, operacji pokojowych, poszanowania praw człowieka, praworządności, pomocy humanitarnej, odbudowy i rozwoju w dalszej perspektywie;
79. wzywa do opracowania unijnego planu działań na rzecz wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 oraz zwraca się do Komisji, aby wezwała kraje partnerskie i państwa członkowskie UE do opracowania krajowych planów działania; sugeruje przeprowadzenie przeglądu wytycznych UE dotyczących obrony praw człowieka i misji w ramach europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony w celu zapewnienia pełnej zgodności z rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820;

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

80. podkreśla, że Komisja ma obowiązek wspierania wysiłków państw partnerskich mających na celu rozwój kompetencji w zakresie krajowej odpowiedzialności demokratycznej (kontrola parlamentarna oraz zdolności w zakresie audytu) w przypadku, gdy pomoc Wspólnoty oferowana jest w postaci pomocy budżetowej; nalega, aby Komisja spełniała to zobowiązanie bardziej solidnie i konsekwentnie; podkreśla, że uprawnione organy kontroli parlamentarnej oraz instytucja audytowe stanowią główny czynnik gwarantujący osiągnięcie trwałych skutków wsparcia z budżetu UE; wzywa do rozwoju mechanizmów monitorowania i nadzoru ze strony społeczeństwa obywatelskiego, tak aby umożliwić im monitorowanie wykorzystania i wpływu finansowania z UE;
81. wzywa banki inwestycyjne, w tym Europejski Bank Inwestycyjny, do zapewnienia, że udzielane przez nie pożyczki i inwestycje realizowane w państwach pokonfliktowych, zwłaszcza państwach bogatych w zasoby, były zgodne z normami w zakresie praw człowieka i normami środowiskowymi i nie przyczyniały się do podsywania napięć;
82. pochwała prace nowo utworzonej Komisji Budowania Pokoju ONZ; zaznacza potrzebę współpracy z partnerami międzynarodowymi, zwłaszcza ONZ, w kwestiach związanych z pomocą; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, aby system ONZ dysponował właściwymi zasobami oraz był rozliczany ze wspierania procesów zachodzących wewnątrz kraju, w których uczestniczą Komisja Budowania Pokoju ONZ oraz inne jej organy;
83. podkreśla, że pomoc na rzecz rozwoju stanowi ogromnie ważny element utrwalający pokój i zapobiegający konfliktom w krajach o niestabilnej sytuacji, jednak pomoc taka oraz pomoc na rzecz rozwiązywania konfliktów nie powinna przewidywać środków militarnych i żadna jej część nie powinna służyć celom wojskowym;
84. zaleca wdrożenie kodeksu postępowania dla personelu ONZ oddelegowanego do stref powojennych oraz wzywa do przyjęcia postawy zero tolerancji dla przemocy seksualnej dokonywanej przez personel sił pokojowych i organizacji pozarządowych;
85. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, sekretarzowi generalnemu ONZ, Komisji Budowania Pokoju ONZ, Komisji Unii Afrykańskiej, Radzie Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu oraz WZP AKP-UE.

Zimbabwe

P6_TA(2008)0640

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe

(2010/C 45 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Zimbabwe, a w szczególności ostatnią z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Zimbabwe ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/135/WPZiB z dnia 18 lutego 2008 r. ⁽²⁾ odnawiające środki ograniczające w odniesieniu do Zimbabwe, odnawiające do dnia 20 lutego 2009 r. środki ograniczające, nałożone na Zimbabwe na mocy wspólnego stanowiska Rady 2004/161/WPZiB z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽³⁾, uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1226/2008 z dnia 8 grudnia 2008 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe ⁽⁴⁾ oraz wnioski Rady Europejskiej z dni 11-12 grudnia 2008 r. w sprawie Zimbabwe, w których wyrażono poważne zaniepokojenie pogarszaniem się sytuacji humanitarnej w Zimbabwe,
- uwzględniając rezolucję w sprawie sytuacji w Zimbabwe przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 28 listopada 2008 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0364.

⁽²⁾ Dz.U. L 43 z 19.2.2008, s. 39.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 20.2.2004, s. 66.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 10.12.2008, s. 11.